

Вратата на килера скръчна и Гочо хлътна вжтре. Врътка очи той по земята, по одъра, по тавана, по всѣки гвоздей на стенитѣ — нѣма и нѣма!

— Кжде ли ги е заврѣла баба, тая очилата хитруша? — каза си тѣй.

Изведнажъ нѣщо изпрѣхтѣ подъ одъра. Гочо остана като побитъ колъ въ земята. Не помръдна.

Разбойникъ ли или сама баба му бѣ се скрила тамъ? Да избѣга, но краката му сякашъ не сж негови, люлѣятъ се, не могатъ да го одържатъ и падна до одъра. Погледна отъ долу и не вѣрва на очитѣ си. Две пламъчета горятъ срещу него. Заканятъ се. Очитѣ на котарака!

— А-ха, значи тѣй, крадецъ съ крадецъ! — съвзе се Гочо и мацна котарака по моцуната. — Козунаци ще ядешъ, а? Изпреварилъ си ме?

Котаракътъ измърка, метна се презъ него, като го драсна по ржката и се блѣсна въ вратата. Но тя бѣше затворена. И мяукна жално, па съ единъ скокъ се намѣри чакъ на одъра, Изгърбучи се, настрѣхна и зачака.

Гочо хичъ не мислѣше да се занимава съ него. Грабна единъ козунакъ, стисна кошницата съ шаренитѣ яйца и се измъкна изподъ одъра. Трѣбваше да бѣга. Той знае тия работи, не веднажъ е играла машата по гърба му. Натисна бравата съ брада, откrexна вратата и излѣзе навънъ.

На двора бѣше пусто и тихо. Само Марко дългоушко леко дѣвчеше лозовитѣ пржчки. Гочо можеше да го хване за опашката и да му удари единъ ритникъ, но ржцетѣ му бѣха заети. Извири на пуяцитѣ и отърча на улицата. Присви се край дуvara. Загледа наоколо. По улицата не се виждаше никой.

— Когато ги търсишъ — нѣма ги. Вдѣнъ земя потънали. Другари, вѣтъръ, — кипѣше той отъ ядъ.

Най-после съседната порта хлопна. Гочо трепна, но скоро се усмихна. На портата се показва Слави Душката. Славно момче. А какво се е премѣнилъ, бре, бре, бре... и нови панталони! Чудо!

— Шшт!... Шшт!... Душка! — подвикна му Гочо. Слави го видѣ и дойде при него. — Кжде така премѣненъ!

— Отивамъ къмъ Бучката. Тамъ бати Йони направилъ въртелешка. Ами какво е това въ кошницата задъ тебе?

— Яйца и козунаци. Чудо! Ще дойдешъ ли съ менъ, всичкото ще излапаме.

— Не. Азъ си имамъ.

— Имашъ си едно, а тукъ има сто и едно...

— Откжде ги взе?

— Не е важно. Важното е, че ги имамъ.

— Като не е важно нѣма да дойда.

— Я хайде, не се превземай! Ще се чукаме. Съ боруцитѣ чудо ще направимъ. Шо яйца ще напукаме... Оная жаба — Пуканката, ще видишъ, и безъ огънь ще се пукне. Хайде, трѣгвай де!

Въ този мигъ откъмъ площада се чу смѣхъ и глѣчъ. Гочо дръпна другаря си за ржка.